

Lohdutus (Tröst)

Suom. Uuno Pore

Olin kolmetoistavuotias, kun äitini kuoli, mutta en koskaan saata unohtaa tuota murheellista aikaa. Kuinka hyvin muistankaan sen päivän, jolloin hänen ruumiinsa saatettiin hautaan. Päivä oli kaunis, aurinko paistoi, linnut livertelivät, mutta kuitenkin en nähnyt enkä kuullut mitään — en tuntenut mitään. Kaikki oli kylmää ja tyhjää sydämessäni. En pystynyt suremaan niin kuin olisin tahtonut; jäykästi tuijottaen seurasin katseellani hautajaissaattuetta.

Siten kuluivat nämä hetket äänettömässä surussa. En saata muistaa, mitä ympärilläni tapahtui. — — —

Vasta illalla vuoteessa maatessani ja kuun ystävällisesti silmäillessä minua yksinäisyydessäni, vasta silloin tunsin halua antautua suruni valtaan; sain itkeä — rajusti ja kauan.

Siis olet kuollut, kuollut ja haudattu, sinä helläsydäminen äiti... en enää koskaan saa sinua nähdä täällä, olet poissa ainaseksi — oi, mitä arvoa on enää elämällä minulle. Miksi en saanut seurata kanssasi hautaan... Hyvä Jumala, anna minulle takaisin oma äitini, jota niin syvästi rakastin, niin palavasti — tai lohduta minua!

Olin epätoivon partaalla...

Mutta vähitellen tapahtui muutos. Kyyneleet eivät enää valuneet niin vuolaina, ajatukset eivät enää olleet yhtä synkät. Moitin itseäni kiittämättömyydestä, kun noin hillittömästi olin saattanut antautua suruni valtaan. Olihan minulla sentään isäni, jota nyt saatoin rakastaa kaksin verroin... ja kaikki muut, jotka olivat minulle rakkaat? — — —

Tulin vähän kaihomieliseksi.

Ajattelin varhaislapsuuttani ja suhdettani äitiini, sitä rakkautta, jolla hän oli minua vaalinut, niitä hyviä opetuksia, jotka hän oli minulle antanut.

Oi äiti! — hän oli hyvä kuin enkeli... Kun hän suloisesti hymyillen ja lempeällä äänellään kertoi Jumalan hyvydestä, enkelien autuaallisesta olostä, taivaan ihmeellisestä kauneudesta ja sen rauhasta — kuinka ihanalta se tuntuikaan! Silmät kostuivat, pienet kädet menivät ristiin ja huulet kuiskasivat?

— Äiti, emmekö pian pääse taivaaseen?

Silloin hän nosti minut polvelleen, suuteli minua ja sanoi liikuttuneena:

— Rakas pieni kultaseni, me emme tiedä, tapahtuuko se pian vaiko vasta pitkän ajan kuluttua. Mutta meidän on aina peljättävä Jumalaa ja oltava kilttejä; silloin vievät enkelit kerran meidät Hänen luokseen.

Jonakin toisena kertana saattoi hän kertoa enkelien ihanasta musiikista ja laulusta.

— Äiti, voinko minäkin sitten soittaa harppua ja laulaa tuolla ylhäällä Jumalan luona? — — — kuinka hauskaa se olisikaan!

Niin, rakas äiti, sinä opetit minulle aidon lapsenuskon, joka solmii niin lujan siteen Jumalan ja ihmisen välille. —

Näin muistellessani mieleni keventyi ja tunsin olevani rauhallinen, melkeinpä onnellinen. Kävin lävitse iltarukoukseni kuten ennenkin, ja palaamatta enää tietoiseen päivätauntaan vaivuin virkistävän unen helmaan.

Ja minä näin ihanan unen.

Tunsin olevani paratiisissa. Astelin vihreällä ruohomatolla, jossa kasvoi luonnonvaraisia ihania kukkia ja myös ruusuja. Lähelläni oli puita, joiden oksat taipuvat kypsien ja houkuttelevien hedelmien painosta. Tuossa lähde puhjennut

kalliosta; tuolla suihkulähde pirskottaa ilmaan kimaltelevia vesipisaroita; aivan tässä jalkojeni juuressa solisee puro; kauempana tuuheiden puiden välistä siintää järven hopeankirkas kalvo. Tie vei milloin ylöspäin viehelle kukkulalle, milloin alapäin jonnekin hurmaavaan notkelmaan —, mutta kaikkialla oli yhtä kaunista; kaikkialla vallitsi sama runsas ja rehevä ylenpalttisuus.

Lempeä, virkistävä tuulonen sai ilman lievästi väreilemään, mutta ei juuri pystynyt liikuttamaankaan puiden lehtiä. Valovirta, suunnattomasti kirkkaampi ja läpi-kuultavampi kuin auringonvalo, valui tähän taianomaiseen maisemaan, jossa kaikki oli niin täydellistä.

Mutta jotakin puuttui. Vaelsin aivan yksin kaiken tämän kauneuden keskellä. Ainoatakaan elävää olentoa ei näkynyt, ei yksikään ääni tunkeutunut korviini. Kaikki oli juhlanan hiljaista. — Katselin kysyvästi ympärilleni; aina sama liikkumaton, ihmeellinen kauneus, mutta ei mitään elollista elämää. Kaikki tuntui niin tyhjältä, että sydämeni aivan kuin kutistui kokoon.

Mutta kuuntelehan! Mitä se oli?... Kaukaista musiikkia... laulua...?

Sydämeni sykähti odotuksesta. Mutta ei, sävelet, joita luulin kuulleen, eivät enää kuuluneetkaan. Se oli ollut vain harhaa. Huoahdin ja pysähdyin tuuhean tammen alle.

Silloin — silloin kajahti jälleen lyyran ääni... hiljainen, melodinen akordi.

Se kuului aivan läheltä.

Kohotin katseeni — ja haltioituneena tuijotin ihanaa näkyä. Muutaman askeleen etäisyydellä edessäni istui äitini kultainen lyyra sylissään ihanan niittyorvokkimeren keskellä ja herttaisten pienten enkelilahmojen ympäröimänä. Tunsin heti

äitini rakkaat piirteet, vaikka ne olivat nyt taivaallisen kauniit,
puhtaat, nuorekkaat!

Hän lauloi ja säesti itse lyyralla lauluaan.

Ihastuneena, miltei lumoutuneena, nojauduin tammen
runkoa vasten ja kuuntelin... kuuntelin noita säveliä, niin
mukaansa tempaavia, niin hopeanheleitä, ettei korvani koskaan
ennen ollut pystynyt edes aavistamaan sellaisia olevan
olemassa. Ja niistä sanoista, jotka äitini lauloi, muistan vielä
seuraavat:

Lentäkää pois te surut, te kalpeat varjot!

Lentäkää pois valosta, jossa ilo asuu.

Lentäkää pois maan päälle, omaan valtakuntaanne.

Se on teille kylliksi suuri. —

Täällä asuu vain ilo, vain tosi onni.

Täällä on riemun ja autuuden paratiisi.

Täällä kaikuu ikuisesti tuo kaunis laulu:

Jumalalle, vain Jumalalle olkoon kunnia ja kiitos!

Nuo viimeiset sanat toisti äitini yhä hitaammin ja
hiljaisemmin. Kun viimeisen soinnun kaiku oli haipunut, hän
antoi lyyransa vaipua — ja katsoi minuun. Katseemme
kohtasivat... äitini hymyili... hän nyökkäsi... hän sanoi:

— Älä sure, minä olen sinun luonasi!

Syöksyin eteenpäin — ilma suhisi korvissani — rämisevää
musiikkia — kovaäänistä laulua...

Heräsin.

Vallitsi vielä yö. Mutta olin ymmärtänyt uneni
merkityksen. Sydämessäni oli kirkkaus ja lämmin tunnelma.
Jumala oli antanut minulle lohdutuksen, jota olin rukoillut.
Hän oli lähettänyt luokseni näkymättömän suojelusenkelin, ja
se oli oma äitini... Nyt minä tiesin, että äitini aina tulisi

olemaan luonani ja suojelemaan minua, omaa poikaansa. Ja vaikka en näkisikään häntä, tuntisin silti hänen läsnäolonsa, *Jumalan läsnäolon*.

E.

*(Weckobladet, N:o 51-52, Helsingfors,
onsdagen den 20 December 1899, s. 7, palstat 2-4)*